

## **Neilita Strelčiūnaitė**

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 4e klasės mokinė

### **Mūsų pavasaris — tai mūsų svajonės**

*Ese*

Pavasaris — tai metas, kai iš šaltų žiemos rėmų išsivaduoja kūnas ir siela. Kai atbunda gamta, jausmai ir svajonės. Kai nebenori prisiminti žiemos, slogios nuotaikos, šalčio. Kai viskas vėl nušvinta savomis spalvomis. Kai laukai, miškai, namų stogai nusikloja baltą žiemos patalą, atnešdami gerą nuotaiką. Tada norisi pradėti viską iš naujo, užsibrėžti naują tikslą ir galbūt pasikeisti pačiam.

Perskaičiusi Mariaus Katiliškio romano „Miškais ateina ruduo“ epizodą, kaip pagrindinis kūrinio veikėjas Tilius sutinka pirmąją pavasario dieną, prisimenu savąjį pavasarį. Tada nebenoriu atsigręžti į šaltą praeitį, o noriu pasiduoti jausmams, atsipalaiduoti atsukusi veidą į skaisčią pavasario saulę ir galvoti apie kažką labai brangaus, pavyzdžiui, apie mylimą žmogų. Visai taip, kaip ir Tilius saulės šilumoje temastė apie savąją Agnę.

Pamenu, kai vieną pavasario dieną vaikščiojau parke. Nors žemė dar buvo šlapia ir mieguista, ją šildė ir budino kaitri pavasario saulė. Upelis čiurleno, o jame atsispindėjo dar baltuojančios medžių šakos. Tekėdamas upelis nuplėsdavo krantuose užsilikusius sniego gabalus ir nuplukdydavo juos į tolį. Upe tolstantis sniegas dar geriau matėsi, kai užlipau ant tilto, kuris džiūvo saulės kaitroje. Stebėdama plaukiantį sniegą, išgirdau juoką. Tada pamaniau: „Dviejų įsimylėlių juokas“. Pakėliau akis aukštyn ir pamačiau du žmones, susiliejusius tarsi į vieną. Jie atrodė visai taip, kaip Tilius ir Agnė, eidami link tilto. Nors Tilius ir Agnė romano veikėjai, manau, jie jautė tą patį, ką jautė tie du žmonės, kurie išniro man prieš akis. Jiedu kalbėjo, juokėsi, svajojo... Jis laikė ją apkabinęs, atrodė, kad niekada nepaleis. Manau, jie svajojo būti visada kartu. Įsiamžinti ir niekada nebeištrūkti iš šios nuostabios pavasario dienos.

Nuleidau akis... Toliau stebėjau sniegą. Įsimylėjėlių juokas tolo...

Atsiminiau Velykų šventę. Ši šventė man simbolizuoja pavasario atgimimą. Prisiminus Velykas, prieš akis iškyla geltonųjų pienių ir snieguolių žiedeliai. Tai pirmosios gėlytės, pražydusios dar šaltoje, po žiemos sustingusioje žemėje. Velykų rytą mes su šeima prisirinkdavome įvairiausių lapelių, šakelių, žiedelių, dažydavome su jais kiaušinius. Tada būdavo taip gera ir jauku. Pasimiršdavo visi nemalonumai, pykčiai, nusivylimai. Nudažę kiaušinius, visi išsirinkdavome po vieną kiaušinį ir taip pradėdavom Velykų šventę. Visų akyse atsispindėdavo laimė, džiaugsmas ir neapsakomas noras mylėti.

Vėlgi prisiminiau romano „Miškais ateina ruduo“ veikėjus Tilių ir Agnę. Prisiminiau epizodą, kur aprašoma jų Velykų šventė. Visa šeima, draugai buvo kartu ir visų akyse spindėjo meilė. Visi jie buvo laimingi. Jie džiaugėsi švente, į jų namus atnešusia pavasariu alsuojančią šilumą. Romano herojai tada buvo laimingi, jie mylėjo. Jiems nerūpėjo, kas nutiks ateityje. Jie džiaugėsi pavasariu, jie svajoto.

Tačiau kiekviena gera akimirka trunka neilgai. Negali žinoti, ar būsi dar kada nors toks pat laimingas, kaip buvo laimingi Tilius ir Agnė.

Reikia naudotis laime, svajoti, džiaugtis, kol ateinantys šalčiai nesušaldė jausmų.